

امیدوارم افرادی که نه سر پیاز بوده‌اند و نه ته پیاز کشته نشوند/ موحد دست رد به سینه آمریکایی‌ها زد

شناسه خبر : ۱۳۱۸۴۹ جمعه ۲۹ دی ۱۴۰۲ - ۱۳:۵۱

اسطوره کشتی ایران با اشاره به پیشنهاد آمریکایی‌ها به او برای حضور در کادر فنی آمریکا، گفت: پیشنهاد مالی آن‌ها خیلی خوب بود اما نتوانستم قبول کنم کشتی را به خارجی‌ها یاد بدهم که بیایند و بچه‌های ما را شکست بدهند.

عبدالله موحد درباره بازگشت مجدد به ایران، گفت: ده روز است وارد کشور شده‌ام. اینجا ۲ حسن دارد؛ کسی که قهرمان می‌شود برای زادگاهش زحمت می‌کشد و دوم این که مردم او را می‌شناسند اما در خارج شاید افراد نزدیک تو را بشناسند اما همه مردم تو را نمی‌شناسند. زمانی که در ایران قهرمان می‌شدم هر کجا می‌رفتم برایم گوسفند می‌کشتند. هیچ‌وقت این محبت‌ها را فراموش نمی‌کنم. وقتی از مسابقات برمی‌گشتم مردم از فرودگاه تا منزل از ما استقبال

می کردند.

چهره پرافتخار کشتی و ورزش ایران که در ۶ سال متوالی از سال ۱۹۶۵ تا ۱۹۷۰ موفق به کسب ۶ طلای جهان و المپیک شده است، درباره این که چرا در المپیک جهانی ۱۹۶۴ با وجود نداشتن باخت به مدال نرسید، گفت: ما در فدراسیون جهانی نماینده‌ای نداشتیم که از ما دفاع کند. روسیه و بلوک شرق و ترک‌ها هر کاری می‌خواستند می‌کردند و گرنه در المپیک ۶۴ هم به مدال می‌رسیدیم. تیم ما همیشه خوب بوده اما هیچوقت نماینده‌ای در فدراسیون جهانی نداشتیم.

او درباره شیوه بدنسازی خود در زمان کشتی، خاطرنشان کرد: من همیشه مواظب بودم بدنم در فرم خوبی باشد. همیشه با وزنه کار می‌کردم در حالی که خیلی‌ها اعتقاد داشتند نباید کشتی‌گیر این کار را انجام دهد. همان‌طور که در شعرم گفته‌ام در کشتی زور و فن و عقل و جرات لازم داریم تا به قهرمانی برسیم.

موحد که در یک برنامه تلویزیونی شرکت کرده بود در پاسخ به این سوال که چگونه به این افتخارات رسیدید؟ گفت: پدر من یک معلم بیش‌تر نبود؛ آن‌وقت‌ها هم معلم‌ها خیلی کم حقوق می‌گرفتند. برادران من هم معلم بودند. هیچ‌وقت زندگی سطح‌عالی نداشتیم اما آدم می‌تواند اراده کند و دست به کارهای بزرگ و سخت بزند. من همیشه اعتقاد داشتم آدم یا نباید کاری را بکند یا این که اگر شروع کرد بهترین آن را انجام بدهد. اگر با همه وجود زحمت بکشید دیگر بعد از آن غصه نمی‌خورید چرا که غصه خوردن فایده ندارد. زمانی که در اردوی تیم ملی همه بچه‌ها خواب بودند من تا شمیران می‌دویدم و با ماشین برمی‌گشتم. وقتی می‌آمدم بچه‌ها هنوز خواب بودند. بدون زحمت امکان ندارد به جایی برسید. آقای نصیری هم که افتخار وزنه‌برداری ماست زندگی خوبی نداشت اما با زحمت زیادی به افتخارات بزرگی رسید.

دارنده ۶ طلای جهان و المپیک کشتی آزاد، افزود: جوانان بدانند به راحتی به سطوح بالا نمی‌رسند. ورزش هم مثل مدرسه است وقتی زحمت بکشید شاگرد اول می‌شوید و به بالا می‌رسید.

وی در پاسخ به این سوال که آیا کشتی را دنبال می‌کنید؟ گفت: آن‌طور نگاه نمی‌کنم. پسرم باشگاه بزرگی در آمریکا دارد و نوهام کشتی‌گیر است و در منطقه خودشان قهرمان شده است. به نظرم کشتی‌گیر خوبی است. البته پدرش یک مقدار زود او را در کشتی گذاشته است و باید مراقب باشد او آسیب نبیند.

موحد با اشاره به عشق خود به وطن، تصریح کرد: واقعیت بگویم در این سرزمین بزرگ شدم و از این آب و خاک استفاده کردم و پرچمدار تیم‌مان بودم. این‌ها را نمی‌شود فراموش کرد و در مغزم حک شده است.

او درباره این که آیا نوه‌اش برای حضور در کشتی ایران علاقه دارد یا خیر؟ گفت: نوه‌ام در منطقه‌ای که در آمریکا هستند قهرمان شده اما نمی‌توانم به او که در آمریکا به دنیا آمده و آنجا بزرگ شده است بگویم بیا برای ایران کشتی بگیر.

این پیشکسوت شاخص کشتی ایران، با قدردانی از زحمات همسرش گفت: زمانی که در دوران قهرمانی ممنوع الخروج بودم همسر من به من خیلی کمک کرد. من آسیب دیدگی شدید پیدا کردم اما به جای این که من را معالجه کنند من را ممنوع الخروج کردند. ۱۳ بار پرچم ایران را بالا بردم و هیچ وقت کسب این افتخارات را فراموش نمی‌کنم.

موحد در پاسخ به این سوال که چه خاطره‌ای از تختی دارد؟ خاطرنشان کرد: خاطرات زیادی دارم. اردوهای زیادی با هم بودیم. تختی پهلوان بی‌نظیری بود اما بی‌جهت اسم او را زیادی بردند که نشان دهند مخالف دولت است در حالی که او مخالف دولت نبود. با تختی شطرنج بازی می‌کردم و بیش‌تر او را می‌بردم. کشتی‌گیر اگر فکرش کار نکند امکان ندارد کشتی‌گیر خوبی شود. چیزهایی هست که مردم کم‌تر توجه می‌کنند. این راحت نیست یک کسی بیاید مثل تختی پهلوان شود. او پهلوان خیلی خوبی بود.

موحد در واکنش به این موضوع که برخی کشتی‌گیران امروزی تا به یک مدال می‌رسند نگاه بالا به پایین به دیگران دارند، گفت: من اگر به این چیزها فکر می‌کردم همان مدال دوم را گرفتم باید کشتی را رها می‌کردم. به ما نمی‌رسیدند و من روی پای خودم ایستادم. همه هم‌دوره‌های ما زحمت کشیدند تا به یک جایی برسند. کمک خاصی به ما نمی‌کردند. من این همه مدال گرفتم کمکی به من نکردند فقط یکی دو بار محبت کردند یک کمکی کردند.

موحد درباره ماجرای رد درخواست حضور در کادر فنی تیم ملی کشتی آمریکا که از سوی باب داگلاس، سرمربی آمریکا به او داده شد، خاطرنشان کرد: باب داگلاس هم حریف من بود و او را بردم. به من زنگ زد و گفت می‌خواهم ببینمت، گفتم بیا. او فقط به این فکر بود که به تیم ملی کشتی آمریکا بروم و به آن‌ها کمک کنم. ولی من نتوانستم خودم را راضی کنم. کسی فکر نکند من آدم خیلی متعصبی هستم اما در وطنی که بزرگ شدم نمی‌توانم به خارجی‌ها یاد بدهم که بچه‌های ما را شکست دهند. تو ذوق او هم نزد من و شب هم خانه من ماند. حقوق خوبی هم می‌دادند اما گفتم باب نمی‌توانم این کار را انجام بدهم.

وی درباره تحصیل در کنار ورزش کردن، اظهار کرد: ممکن است یک بی‌سواد هم بیاید قهرمان شود اما کسی که تحصیل کرده باشد هر کاری را بهتر می‌فهمد. مگر من مکانیک بودم؟ وقتی به آمریکا رفتم نخواستم از کشتی درآمد داشته باشم اما کارهای سنگین مکانیکی می‌کردم. آدم اگر تنبل نباشد و بخواهد خیلی راحت کار یاد می‌گیرد. مگر خیام، حافظ،

سعدی و مولانا کسی به آن‌ها یاد داده که این همه شعر گفتند؟ من تاریخ‌های مختلف را خواندم؛ کتاب شعر هم می‌خوانم و خودم هم شعرهای زیادی دارم. خانه‌ام در آمریکا ۳ یا ۴ هکتار است اما کارها را بیشتر خودم انجام می‌دهم. انسان توانایی‌های مختلفی دارد اما آدم باید سعی کند از آن‌ها استفاده کند. من مکانیک نبودم اما این کار را در آمریکا یاد گرفتم و آنجا را اداره می‌کردم.

دارنده ۶ طلای جهان و المپیک، درباره رشته کشتی گفت: اصولاً کشتی ورزش راحتی نیست چون با حریف زنده سر و کار داری و حق نداری عقب بروی، در حالی که در بوکس می‌توانی دور رینگ بگردی و فرار کنی اما در کشتی اگر فرار کنی اخطار می‌گیری. کشتی ورزشی بوده که در جنگ استفاده می‌کردند. کشورهایی که نمی‌خواستند در جنگ کشته بدهند از هر طرف یک نفر انتخاب می‌شد و کشتی می‌گرفتند و هر کس برنده می‌شد همه درخواست‌های آن طرف اجابت می‌شد.

موحد در پاسخ به این سوال که اگر دوباره به دنیا بیاید باز هم وارد کشتی می‌شود یا خیر؟ خاطرنشان کرد: اولاً به دنیا نمی‌آیم، دوم این که کشتی گرفتن عیبی ندارد اگر بی‌مهري نکنند. من هر چه در کشتی آسیب دیدم عیب ندارد اما بی‌مهري‌ها باعث می‌شود که از راهی که رفته‌ای پشیمان شوی. برای همه مردم ایران و جهان آرزوی سلامت و صلح دارم. صلح بین ملت‌ها بهترین اتفاق است. امیدوارم دیگر جنگی رخ ندهد و افرادی که نه سر پیاز بدهاند و نه ته پیاز کشته نشوند.

انتهای پیام/